

Datum: 2, 04 /1997

EEN ENGEL IN KAMERJAS

„Henry” van Peter De Graef.

Peter De Graef blijft verrassen, als schrijver én als acteur. Meer nog dan in „Et voilà” en „Ombat” bespeelt hij in zijn jongste monoloog „Henry”, het thema van goed en kwaad en de menselijke frustratie daar tussenin.

Met een *big smile* giet hij een emmer uit in het ijskacheltje, dat in een mum van tijd de scène in de wolken zet. Hij is een engel en als de rook is verdwenen heeft hij uitzicht op de velden en een dorp. Met mondjesmaat vertelt hij over het vette konijn Walter, dat achteraf een proelkonijn van een op hol geslagen economie blijkt te zijn. Dan over Marcel Van Raefelghem, wiens engelbevaarder hij blijkbaar is en die zichzelf tot economisch wereldverbeteraar promoveert. Marcel heeft Anne-mieke zwanger gemaakt en is dan met haar gehuwd, niet uit liefde, maar „uit principe”.

Marcel is een gespleten persoonlijkheid. Zijn hele leven al tracht hij te zijn zoals zijn vader wil dat hij is. Het lukt hem niet, want hij weet dat hij de zoon is van een moeder die aanpakte met een charmezanger en dat hij

voor de helft bestaat „uit materiaal van iemand die absoluut niet deugde”. Marcel is dus gefrustreerd en daar wordt Annemieke het slachtoffer van. Marcel zelf gaat er ook aan kapot. Zijn verdriet is „groter dan de mensheid zelve”.

Dit voer voor dieptepsychologen weet De Graef haarfijn uiteen te rafelen in een aantal zeer herkenbare situaties. Hij houdt van stemmen, geluiden, klanken, intonaties, en schakelt verbaal en akoestisch met groot gemak over van het ene personage op het andere. De Graef schrijft zijn stukken

niet, hij *componceert* ze op de tekstverwerker. Hij verplaatst blokken tekst als stukken van een puzzel. Mensen en situaties die aanvankelijk niet te combineren zijn, blijken uiteindelijk toch samen te horen. In alle eenvoud gaat het over zeer menselijke gevoelens en vooral de verdringing ervan. De Graef verkoopt er geen theorieën over en hij wil nergens een boodschap kwijt. Hij vertelt nonchalant, stapt al eens uit een personage, maar je ontsnapt niet aan de indringende toon van die magische engel in zijn lange kamerjas.

Zoals voor zijn vorige producties was ook nu weer lichtman *Arne Lievens* zijn *sparring-partner* tijdens de repetities.

Dat brengt mee dat Lievens meer dan zomaar een uitvoerder is. Hij zorgt voor een lichtdecor in zwart-wit-tegenstellingen, met vaak grote benauwende schaduwbeelden. Daar zet De Graef af en toe enige zwarte humor tegenover. Samen maken ze van „Henry” een belevenis. ■

Roger Arteel

Reisvoorstellingen. Info : 03/235.04.90 (Thassos).